

32. ПОДІЛЯЙ І ПАНУЙ	116
33. ХРУЩІ	118
34. КІВУЦИ В МОРДОВІЇ	120
35. ЄВРЕЙСЬКО-МАСОНСЬКА ЗМОВА	124
36. ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН І МИ	130
37. ВЕЛИКИЙ ЕТАП	138
38. КОРАБЕЛЬ ДУРНІВ	145
39. »СТРІЛЯЙТЕ ЧЕРВОНІХ!«	152
40. ЯК КОМУНІСТ КОМУНІСТОВІ	161
41. -54° ЦЕЛЬСІЯ	166
42. БІЛИЙ ТАРГАН	174

ВЛАДИМИРСЬКА ТЮРМА

43. ДВА МІСЯЦІ В ПООДИНЦІ	183
44. ЗВИЧАЙНИЙ СТИЛЬ	186
45. КАМЕРУ ЗАТОПЛЮЮТЬ ЕКСКРЕМЕНТАМИ	192
46. ТРІЙНЯК	197
47. НАДАРЕМНА РАДІСТЬ	203
48. ШАЛЕНІ ХЛОПЦІ	208
49. ТРУВА В ГОРЛЯНЦІ	212
50. »ПОМЕРТИ Б!«	218
51. ЯША І ЛЮДОЖЕР	223
52. ЛЮДИ З КИТАЮ	230
53. МЕДИЦИНА В ТЮРМІ	239
54. ПСИХОЦИД	243
55. ЧИСТОПІЛЬСЬКИЙ ЦЕНТРАЛ О-О	250
56. БОЖЕСТВЕННА НЕДУГА	255
57. СКИТІЯ—РУСЬ—УКРАЇНА	257
58. ТЮРЕМНІ ІСТОРІЇ	265
59. БАНДИТИ В ПОГОНАХ	271
60. ЗНОВУ УРАЛ	275
61. ПРОРИВ БЛЪОКАДИ	279
62. НЕЛЕГКИЙ ІСХОД	286

ПЕРЕДМОВА

... Народившись, я відразу ж заверещав так, що позбігався весь родильний дім. Я не був хворою дитиною, навпаки, радше нагадував монгольського батира. Присутні в своїй більшості дивувалися моїй потворності, неймовірно вузьким і зизооким щілинкам очей. Зате тіло було міцним. На відміну від інших немовлят я майже не спав, а весь час репетував, оглушливо й безпричинно. Закінчував свій крик якимось особливим скиглінням.

Довго потому, в хлопчачому віці, мав я ненормально великий пуп, що його тоді накричав. Що було в цьому крикові — знак чи передчуття?

* * *

Про концтабори Брежнева знають мало-що. Мене вразили наївні питання і неприховане здивовання тих, хто, здавалося б, мусів знати усі таємниці справи. Колишні в'язні про щось розповідають, але ці мозаїчні плиточки ще не зложені в єдиний образ. Крім того, очевидцеві має »щастити«, щоб ухопити всі тонкощі сучасного жахіття, які й не снилися примітивним сталінським громилам.

Висловлюючись пишномовним марксистським стилем, концтабір — це сконцентрований вияв країни, що його породила. Без цього годі зрозуміти, яка сила втиснула танкові орди в серце Європи. А проти незрозумілого противника немає антитоду.

Пригадую цікаву розмову у вагоні-ресторані з підхмеленим майором советської армії. Майор розпустив язика і повідав випадковому співрозмовникові про пляни советського командування відносно Європи, що їх викладали на політзаняттях

для вищих офіцерів. Пляни ці нескладні. Скандинавія буде зайнята протягом двох днів. Фінляндію перейдуть за раховані години в похідних, а не в бойових порядках, бо ніякої протидії не передбачається.

На восьмий день танки із червоними зірками вийдуть на атлантийське узбережжя Іспанії, залишаючи позаду ще не розчавлені вогнища спротиву.

Випадкова ця розмова, що їй я не надав тоді особливого значення, пізніше допомогла зрозуміти суть советських конц-таборів і самої системи в цілому, скерованої на поступове, поетапне захоплення світу.

Сьогодні, коли московська інтервенція розгортається на величезному просторі від Анголи до Афганістану, а у вільному світі панує інспірований зі Сходу червоний терор — ця тема актуальна, як ніколи.

З М І С Т

	Стор.
ВІД ВИДАВНИЦТВА	5
ПЕРЕДМОВА	7
С Л І Д С Т В О	
1. БЕЗВИХІДНІСТЬ	11
2. ВОДИ СТІКСА	13
3. НА ТОМУ СВІТІ	17
4. МОРАЛЬНЕ ПАДІННЯ	20
5. ТИПИ	21
6. ЗАНУРЕННЯ В ТРЮМ	25
7. ПОДИХ РАЮ	28
8. ДЕНЬ У КАМЕРІ	30
9. ЗМІНА СКЛАДУ	34
10. ШАНТАЖ	37
11. ХЛОПЦІ	40
12. ВІДПОЧИНОК	42
13. КОНФОРМІСТ	44
14. РОСІЙСЬКИЙ ОТЕЛЛЬО	47
15. РЯТУЙТЕ ПРОКУРОРА	50
16. ВИКРИТТЯ	53
17. ПЕРШИЙ ЕТАП	57
Т А Б О Р И	
18. ПРИЇХАЛИ	63
19. НОВИЙ СВІТ	65
20. САМІ НЕСПОДІВАНКИ	68
21. КАРА СІРІСТЮ	73
22. ІМПЕРІЯ	75
23. ЧУДЕСА МЕДИЦИНИ	79
24. БРАХМАН В БУР-і	82
25. ЄВРЕЇ	89
26. УКРАЇНЦІ	92
27. КАТОРГА	96
28. ЛЕНІНОВА ДУША	99
29. ПАТОЛОГІЇ	103
30. ПРОВОКАЦІЇ	108
31. »НАШІ« ПРИЙШЛИ!	111

СЛІДСТВО

головорізи нападали на вулиці. Я ж вважаю, що прилюдність, а не мовчання — найкраща зброя проти них.

Їхня людина показала мені клаптик пергаменту з єврейськими письменами. Він — колекціонер, підібрав це в шевській майстерні, де з такого матеріалу робили підметки. Я відразу пізнав у шевському обрізку частину сувою Святої Тори, яку ми цілуємо в синагогах, а спорохнявілі примірники ховаємо в генізах, як людей... На обрізку, в самому центрі, красувалося невимовне Ім'я Боже.

— За такі діла загинув Вавилон, — сказав я йому...

* * *

Нарешті після всіх поневірянь, після пекла Чопського двірця, після двох пересідок на словацьких перонах я перетяв кордон імперських володінь.

Що за країну я покинув?

Її втілення, втілення дряглости і твердолобости режиму, що гние живцем, безграмотний, судячи з його мови, похмурий Брежнев, колишній бригадир на «Дніпрогесі», що прославився як гіркий пияк, матірщинник і хабарник. Його дочка — відома в Москві гуляща дівка.

Рушійний потенціал російського комунізму вичерпався, у нього вже не вірить ніхто, крім дурнів і дітей.

І щоб згуртувати те, що розвалюється, хоча б негативною ідеєю ненависти, в імперії розпалюється антисемітизм. Володарі імперії скріплюють зв'язок круговою порукою спільно проллятої єврейської крові...

Але ніщо вже не може гальванізувати брежневський живий труп. Всебічна криза підточила коріння режиму, а зміна прапора в тоталітарній Росії пов'язана з великими катаклізмами. Зрозуміти їх пружини, їхні глибинні рушійні сили допоможе ця книжка, яка кидає світло в темні безодні сьогоднішніх концтаборів.

— К І Н Е Ц Ь —

* * *

Мені пощастило завітатися з піднаглядним Віталієм Калиниченком, колишнім політзеком, першим статусником. Калиниченко уперше з власної волі перейшов на статус політв'язня, відмовившись від рабської праці і виконання принизливих вимог режиму. За це він перемандрував через усі круги пекла: від безконечного карцеру до психушки з катувальними сірчаними уколами, що спричиняють нестерпний біль. Тепер він живе під наглядом, а його адреса: Дніпропетровська область, с. Васильківка, вул. Щорса ч. 2. Він хоче емігрувати, але не має навіть виклику. Його переслідують, не дають зітхнути, не хочуть випустити як українця.

В жакливому становищі литовський партизан-двадцятип'ятилітник Пятрас Ковалюкас. Він живе в м. Даугавпілс (Латвія). Його не відпускають до батьків у Польщу, батьків не пускають до нього навіть у гості. Йому забороняють також поселитися в рідній Литві. Це триває вже багато років. Двадцятип'ятилітнього реченця катам замало.

* * *

До мене в гості приїздила Іда Нудель, «мама» в'язнів Сіону. Вона багато в чому допомогла мені виїхати. Іда — «отказниця».

— Чекісти роблять з нас відомих людей, діячів. Якби мене не тримали тут насильно стільки років, то жадна газета аж до моєї смерті про мене й рядка не написала б.

Іда має рацію. Незрідка тепер чекістський молот не кришить, а виковеує героїв.

* * *

Коли стало ясно, що втримати мене не вдасться, чекісти підіслали свою людину, одного давнього знайомого. Його цілком було залякати мене, щоб я й по той бік залізної завіси сидів тихо, не рипався. Він погрожував не тільки «довгою рукою», але й розправою над родичами, що залишаються в імперії.

Це пробували зробити з моєю дружиною ще в період слідства. Її тоді за малим не задавила чекістська автомашина;

1. БЕЗВИХІДНІСТЬ

Я народився в родині «прогресивно настроєного» єврея-варшав'яка, що потрапив в СРСР у 1939 році. Він засвоїв російську мову і одружився з єврейкою із маленького українського містечка, яка стала моєю матір'ю. До війни в містечку ключем було єврейське життя: синагога з прекрасним кантоном, самодіяльний єврейський театр і ін. Переважне єврейське населення: молодь — вогонь. Навіть неєврейське юнацтво часто воліло товаришувати з веселими, життєрадісними єврейськими хлопцями.

Цього світу я не застав. Від нього позалишилися рови, виповнені кістками, та напівзруйнований єврейський цвинтар на околиці. Біля цвинтаря стоїть будиночок, в якому обмивали мерців. Тепер там продають горілку. В містечку залишилося декілька єврейських родин. Катастрофа і реальна загроза її завершення в останніх роках життя Сталіна надломали народну душу, яка стільки перенесла. Євреї звикли боятися і соромитися свого походження. Нове покоління зростало у щільному антисемітському кільці. Ми знали тільки, що наш народ дуже талановитий, і що його ненавидять повсюди. Більше ми нічого не знали. Батьки ще так-сяк розуміли їдиш, але вживали його тільки тоді, коли хотіли щось приховати від дітей. До стовідсоткової національної атрофії додавалося специфічне виховання. Тоталітарна Росія взагалі країна крайньої підозріливості. Євреїв же, природня річ, підозрюють потрібно. Їхня захисна реакція — суперльояльність. З дітей всіма силами формують більших католиків, як папа. Робиться це під акомпаньямент маси хворобливих комплексів.

В результаті не тільки діти, але й батьки незрідка стараються записатися на прізвище дружини-росіянки. В моєму містечку, де концентрація євреїв мінімальна, а традиції призабуто й занедбано, я не знаю ні одного випадку немішаного подружжя з-поміж єврейської молоді. Дехто одверто гово-

рить, що хоче одружитися тільки з росіянкою, щоб урятувати дітей від того пекла, через яке самі перейшли. Так московський етноцид доводить до національного самогубства. Багато росіянок одружуються з євреями, не зважаючи на антисемітизм, бо євреї культурніші, не п'яниці, добре заробляють, дбають за родину.

Може й мені приготована була така доля, але мій батько аж занадто старався зробити з мене більшого католика, як сам папа. Внаслідок цього, зіткнувшись з життям, я ніяк не міг примирити зацеплену мені брехливу теорію з мерзенною практикою тоталітаризму. Одначе, в той час панівна ідеологія з раннього віку брала в полон цілковито. Ніякої іншої духовної поживи не було. Самвидав щойно зароджувався і майже не просякав на провінцію. Доводилося »винаходити вельосипед«
самотужки. І я винаходив. Кінець-кінцем збагнув, що в червоній Росії під прикриттям розгнужданої демагогії зформувався найбільш експлуататорський, найбільш клясовий устрій на землі; що ніде в світі правляча еліта не має такої концентрації багатства і влади; що народ позбавлений абсолютно всіх прав, і навіть людське слово є монополією озвірілої і заскорузлої кляси партапаратників, цієї касты всемогутніх і непогрішних жерців. Я зрозумів, що термін »імперіялістичні монополії«
— абсурдний, бо »монополія«
за самою своєю етимологією має бути уживана в однині. Справжня, всеосяжна і закінчена монополія — це московське Політбюро. »Соціалізм«
— це кляса рабів у концтаборах, кляса державних кріпаків у колгоспах, безправних пролетарів по містах, інтелігенції з колодкою на устах, і над усім цим — репресивний апарат та партапаратники, тобто пайовики імперіялістичної супермонополії. Одночасно з ідеологічною емансипацією йшло національне визрівання. Цьому блискучо сприяла Шестиденна війна, що спричинила виплеск самосвідомости конаючого народу. Живі сили єврейської молоді чимраз виразніше відчували Ізраїль як свою єдину Батьківщину. Але як до неї дістатися? У той час виїзд був майже неможливий. І видавалось природним, що спершу треба допоминатися зміни життєвого порядку речей в Росії, щоб мати змогу виїхати з неї. Тепер тяжко уявити собі ту страшну ситуацію, коли ми, ро-

якась м'яка гуля. Вона не зникає. До лікаря звертатися боюся — вже краще почекаю на звільнення.

Після виходу з тюрми з'ясувалось, що це атерома, прийшлося робити операцію, вирізувати. Випадок був за давній, починалося нагноєння.

У Дніпропетровській тюрмі мене кинули в одну камеру з кримінальниками, де цілісній день верещало радіо. Голова розколювалась. Листа з попередженням родичів, щоб не їхали зустрічати мене на далекий Урал, взяти відмовились.

Я проголосив голодівку. На третій день голодівки не встав перед ментом, і він ударив за це мене чоботом. Хоча слід від удару зберігався довго, мента не покарали, мою скаргу нікуди не переслали. Це — норма.

Аж на четвертий день мене перевели в подинку із зіпсованою радіоточкою, і я позбувся оглушливого промивання мозку від ранньої зорі до »відбою«. Листа теж взяли. Винесення з тюрми на ношах було небажане . . .

А проте небажаним був і мій виїзд. Вороги розуміли, що я бачив і пережив занадто багато. Після виходу з тюрми мені призначено нагляд. Це майже рівнозначне з домашнім арештом, який можна продовжувати без кінця. З вечора до ранку заборонено виходити з дому. Заборонено заходити до кафетерії або ресторану. Заборонено виїжджати з міста. Щодесятий день — являтися до міліції. Така »свобода«
чекала на мене після табору.

— Ніхто вас звідси не випустить, викиньте це з голови, — казав мені начальник Павлоградської міліції Петренко.

Мені погрожували судом за »дармоїдство«
і одночасно дзвонили на підприємства (звичайно, цивільні, без секретности), приписуючи не приймати на роботу. Треба було колосального тиску зокола і власної рішучости, аж до безтермінової голодівки, щоб стіна дала розколіну. Про те, скільки крові коштував кожний крок до Ізраїлю, можна написати окрему книжку. Спочатку навіть документи на виїзд приймати відмовлялись, не хотіли розглядати питання.